

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

محمد عمر قریشی- کابل

۳۱ اگست ۲۰۱۹

پاوه سرانی های بی انتهای "ترمپ"

جمعه- ۰۸ سنبله ۱۳۹۸- کابل: مهمترین خبری که امروز بیشترین زمان و صفحات رسانه های گفتاری - دیدنی و نگارشی را گرفت، اعلام موضع امریکا از دهان "ترمپ" بود. وی به دنبال ماه ها تلاش جهت مکرر و دودی نشان دادن اوضاع و سیاست ابهام را تا سرحد ستراتیژیک ارتقاء داد، امروز سرانجام گفت: "هرگاه با طالبان توافق نهائی نیز نمایم حدود ۸۳۰۰ تن از سربازان ما را در قسمت هائی از افغانستان برای دایم مستقر خواهیم ساخت"- نقل به مضمون-

یادداشت امروز را به بحث در همین مورد اختصاص داده ام:

۱- از نظر من بحثی را که امروز "ترمپ" مطرح کرد، یعنی تصمیم امریکا به حضور دایمی در افغانستان، به همان اندازه که اهداف امریکا را در اشغال افغانستان واضح بیان داشت، به همان میزان سیلی محکمی است بر رخسار زرد و رنگ باخته تمام انقیاد طلبانی که حمایت آشکار و یا نهان را از تجاوز امپریالیستی بر افغانستان و سازش با دولت دست نشانده را امر گذرا و موقتی اعلام می داشتند و از دیگران نیز می خواستند تا در خیانت به وطن با آنها سرجوال را بگیرند.

۲- "ترمپ" با بیان این نکته که گویا قصد اقامت دایم در افغانستان را دارند، برخورد صادقانه نموده به عوض خم و چم کردن و از پس دیوار کله کشک کردن، بی باکانه از درب وارد شده، صریحاً اعلام داشت که به افغانستان نیامده و خون و دالر هزینه نکرده تا بیرون شود، بلکه به اینجا آمده تا در آن اقامت گزیند.

۳- این که گفته اند، "آرزو برای کودکان عیب نیست" می بینیم که تنها به کودکان سنی محدود نمی گردد بلکه کودکان ذهنی را نیز شامل می گردد. چنین آرزویی را گذشتگان و پدران فزیک و معنوی "ترمپ" نیز در زمانش نموده بودند، چه "مک ناتن" مشهور را در نظر بیاورید و چه هم "برژنیف" را. آنها نیز زمانی که بر افغانستان لشکر کشیدند، تنها آرزوی شان این بود که برای دایم در افغانستان سلطه شان را حفظ نموده، در این کشور اقامت دایمی نمایند.

"مک ناتن" و "برژنیف" هر دو فکر می کردند که افغانستان را بلعیده اند و دیگر هیچ قدرتی نمی تواند لقمه بلعیده شده را دهان شان بیرون نماید، مگر تاریخ نشان داد که از دید افغانها مسأله به بیرون کشیدن لقمه خاتمه نمی یابد بلکه دریدن بطن و شکم بلعنده در دستور کار قرار می گیرد. یعنی همان لقمه بلعیده شده و سایر لقمه ها از درون و بیرون تلاش خواهند نمود تا بطن پر از کثافت قدرت استعماری را دریده ضمن آزادی خودش، سایر خلقها و مردم جهان را نیز از

شر و آسیب قدرت های اشغالگر و متجاوز برهاند. امری که هم بعد از شکست های متوالی بریتانیا اتفاق افتاد و هم بعد از شکست سوسیال امپریالیسم روس.

۴- "ترمپ" آزاد است و حق دارد هرچه دلش می خواهد بگوید، بنویسد، فریاد راه بیندازد و لبهائش را چنان بجیند و جمع کند توگوئی مرعی مشغول تخم گذاردن است. مگر این را نیز باید بداند که برای سکونت و استقرار نیرو در افغانستان، دو جهت و ودو طرف وجود دارد، یکی طرف اشغالگر که امریکا و شرکاء باشند و آن دیگری خلق زنجیر شکن افغانستان است.

"ترمپ" قبل از این که چنین دیوانه وار حرافی می کند، بهتر است در مورد اراده و خواست طرف دیگر قضیه یعنی مردم افغانستان نیز ببیند. بهتر است از فرط خود مرکز بینی هذیان نگوید. به تاریخ کشور نظر انداخته و ببیند که خلق افغانستان با متجاوزان چه برخوردی داشته و در آینده نیز خواهند داشت.

"ترمپ" حین اعلام چنان تصمیمی نباید به همت، اراده و غیرت مزدورانش بنگرد، بلکه می باید مردم افغانستان را در بستر زمان و آزمونگاه های تاریخ در نظر گرفته از "خلیلزاد" بخواهد معنای دوبیت آورده شده در پورتال را برایش توضیح و تشریح نماید. در آن صورت هر قدر هم کند ذهن باشد حتماً متوجه می شود که سرنوشت "مک ناتن" ها و "برژنیف" ها و نیروهایشان و کشور شان سرانجام به کجا کشید.

هموطنان گرامی!

ما از اول می گفتیم که امریکا اینجا نیامده تا بعد از چکر "باغ بالا" و استنشاق بوی نسترن، به خانه اش برگردد، از اول می گفتیم اینجا آمده است تا جای خوش کرده، رحل اقامت دایمی خود را آماده سازد. اما این را همیشه گفته و باز هم می گوئیم، خلاف اراده استعمار، مردم افغانستان یعنی انسانهای کوچک و بازار کشور، یعنی خلقهای باهم برادر کشور، نیز تصمیم دارند تا آخرین فرد امریکا را از افغانستان بیرون نینداخته اند، تفنگ شان را بر زمین نگذارند.

امپریالیسم امریکا و جواسیسش از قماش "خلیلزاد" ها، "کرزی" ها، "غنی احمدزی" ها، "عبدالله" ها و ... این را خوب بدانند که برای خلق افغانستان شناخت ماهیت آنها فقط برای آن است تا به لوح سنگ قبر شان نگاشته شود؛ امریکا نباید مردم افغانستان را به مانند جیره خواران خود تصور نماید. امپریالیسم امریکا می تواند با تمام نوکران خود، به خصوص داعیان اسلام سیاسی به توافقاتی دست یابند، مگر این را باید بداند که وقتی خلق افغانستان خود وارد صحنه گردد، چنین افرادی بیشتر از یک بار و وبال گردن بر دوش امپریالیسم چیزی نخواهند بود. خلق به پا خاسته، مطمئناً ارباب و نوکر را راهی جایگاه اصلی شان یعنی زباله دان تاریخ خواهد نمود.

برای خلق افغانستان تا یک سرباز و یا نیروی امنیتی یک کشور خارجی اعم از امریکا و یا کدام کشور دیگری حضور داشته باشد، جنگ خاتمه نیافته، تلاش برای کشتن اجنبی بین رزمندگان راستین میهن ادامه می یابد.

سرکها ما را می طلبد!!